

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015. Δ' ΛΟΥΚΑ

Των θεοφόρων πατέρων της εν Νικαία Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.
Φιλίππου αποστόλου εκ των επτά, θεοφάνους ομολογητού του Γραπτού,
επισκόπου Νικαίας.

Έτος 8^ο Τεύχος 358

"ο σπόρος εστίν ο λόγος του Θεού"

Αρχιμ. Θεοφίλου Λεμοντζή

Αρχιερατικού Επιτρόπου Καμπανίας

Είναι πράγματι υπέροχες οι ευαγγελικές παραβολές που χρησιμοποιήθηκαν από τον Κύριο, για να αντιλαμβάνονται πληρέστερα και ευκολότερα οι ακροατές Του το περιεχόμενο της θείας διδασκαλίας Του. Τέτοια είναι και η σημερινή ευαγγελική περικοπή, ευλογημένοι μου χριστιανοί.

Χωρίς σπορά θερισμός δεν υπάρχει. Και χωρίς τη σπορά του λόγου του Θεού θερισμός πνευματικός δεν γίνεται, γιατί έτσι υπάρχει μόνο πείνα πνευματική. Σήμερα στον τόπο μας η κοινωνία θεωρείται καταναλωτική, γεμάτη από υλικά αγαθά. Είναι όμως πεινασμένη πνευματικά. Στερείται όντως πνευματικών αγαθών. Και εφ' όσον στην μεγάλη πλειοψηφία τους οι άνθρωποι δεν δέχονται τη σπορά του λόγου του Θεού, είναι φυσικό να λιμοκτονούν πνευματικά, να μη γεύονται τον Άρτο της ζωής. Και όσοι δεν ζουν με τον Άρτο της ζωής, αυτοί υποσιτίζονται με τα φλούδια της φθηνής ιδεολογίας και συνθηματολογίας, με τα σκουπίδια της διαφθοράς, με τα υποπροϊόντα της έκφυλης ζωής.

Είναι απόλυτη, λοιπόν, η ανάγκη για σπορά πνευματική. Ο πρώτος δε και μεγάλος σπορέυς είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Η πρωτοποριακή σπορά του Θεού και αιωνίου λόγου γίνεται από το Λόγο, από το σαρκωμένο Υιό και Λόγο του Θεού. Έτσι ο σπόρος, λέγει ο Κύριος, αναλύων την παραβολή, είναι ο λόγος του Θεού. Η ψυχή μερικών ανθρώπων που ακούουν τον λόγο του Θεού, μοιάζει με το έδαφος που είναι κοντά στο δρόμο. Καθώς είναι σκληρή η ψυχή τους, δεν εισέρχεται σ' αυτή ο λόγος του Θεού. Έρχεται κατόπιν ο διάβολος και εξαφανίζει τελείως τον σπόρο. Άλλη κατηγορία ακροατών του Θεού λόγου μοιάζει με την πετρώδη γη. Ενθουσιάζονται και χαίρονται προσωρινά γιατί δεν έχουν βαθιά πίστη. Όταν δε έλθουν οι ώρες του πειρασμού, λησμονούν τα όσα άκουσαν και ζουν χωρίς πίστη. Η Τρίτη τάξη ανθρώπων είναι εκείνοι που

παρά την αρχική τους διάθεση απορροφώνται από τις αγωνιώδεις φροντίδες και τις αμαρτωλές απολαύσεις της ζωής και δεν επιτρέπουν στον λόγο του Θεού να καρποφορήσει.

Υπάρχει όμως και η ευλογημένη εκείνη τάξη των ανθρώπων, οι οποίοι έχουν κάνει την ψυχή τους εύφορη γη, για να καρποφορήσουν τα ευαγγελικά μηνύματα. Αυτοί δέχονται τον λόγο του Θεού, τον κλείνουν μέσα στην καρδιά τους, καλλιεργούν διαρκώς την ψυχή τους με τα πνευματικά μέσα της Εκκλησίας, υπομένουν τις δοκιμασίες και τις θλίψεις και αγωνίζονται να μιμηθούν το παράδειγμα του Κυρίου.

Ο μεγάλος σπορευτής, ο Ιησούς Χριστός, λέγει η περικοπή," *εξήλθεν* "(στ.5)

Βγήκε από τον ουρανό και μπήκε στον κόσμο, έγινε ορατός, βγήκε από το άχρονο και μπήκε στο χρόνο. Βγήκε από το άπειρο και μπήκε στο χώρο, βγήκε από την αιωνιότητα και μπήκε στην ιστορία, βγήκε από το άσαρκο και σαρκώθηκε, βγήκε από το άκτιστο και μπήκε στην κτίσι. Όλα αυτά είναι στοιχεία της ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου.

Η παρομοίωση του θείου λόγου προς τον σπόρο έχει ως σκοπό να δείξει τη δύναμη για τον ανακαινισμό της ανθρώπινης ψυχής. Έτσι ο θείος λόγος αποκαλύπτει στον άνθρωπο πόσο καταστρεπτική είναι η ζωή της αμαρτίας. Φωτίζει την διάνοιά του για να βρη το λυτρωτικό φως της χριστιανικής αλήθειας, του αποκαλύπτει το υψηλό περιεχόμενο της αγάπης προς τον Θεόν και τον πλησίον και ανανεώνει τη διάθεση της μετάνοιας και της συντριβής για τις παραβάσεις του Θεού νόμου. Χαρίζει ακόμη την πραγματική ελευθερία αφού διαλύει τα δεσμά της αμαρτίας και μεταστρέφει την θέληση του ανθρώπου προς αναζήτηση του αγαθού και της αρετής.

Η Εκκλησία συνεχίζει την πορεία προς το λαό. «Εξέρχεται». Βγαίνει προς τα έξω. Σαρκώνεται. Συγκαταβαίνει και διακονεί. Μιλάει στη γλώσσα κάθε ανθρώπου. Τώρα γιατί ο σπορευτής έριξε παντού το σπόρο, αφού γνώριζε, ότι ούτε στον πατημένο δρόμο θα φυτρώσει, ούτε στις πέτρες, ούτε στα αγκάθια; Το έκανε για να γνωρίζουμε ότι ο σπόρος του λόγου του Θεού πέφτει παντού. Όπως η βροχή πέφτει παντού, και στο τσιμέντο και στο χωράφι, και στη θάλασσα και στον κήπο, έτσι και ο λόγος του Θεού πέφτει παντού.

Σημασία έχει να τρέχει ο λόγος, να σπέρνεται με πίστη. Μικρός ο σπόρος, αλλά κρύβει δύναμη μεγάλη. Εμείς ας σπέρνουμε. Ας μη ξεχνάμε, ότι την ώρα που εμείς οι ορθόδοξοι Χριστιανοί κοιμόμαστε και αδρανούμε, ο διάβολος με τα δικά του όργανα σπέρνει δραστήρια. Την ώρα που οι ορθόδοξοι αδιαφορούμε, οι αιρετικοί "εξέρχονται", βγαίνουν έξω και πηγαίνουν από πόρτα σε πόρτα και σπέρνουν τον σπόρο της διαστροφής. Το είπε ο Χριστός: "*Εν δε τω καθεύδειν τους ανθρώπους ήλθεν ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια ανά μέσον του σίτου και απήλθεν*"(Ματθ.13,25). Ας μη ξεχνάμε ότι μαζί με τους προφήτες βγαίνουν και οι ψευδοπροφήτες (όπως οι χαρισματούχοι δήθεν σωτήρες λωποδύτες και απατεώνες στη

Τηλεόραση). Μαζί με τους αποστόλους βγαίνουν και οι ψευδοαπόστολοι, μαζί με τους αγίους βγαίνουν και οι ψευτοάγιοι, οι αγύρτες.

Προσοχή, λοιπόν, και αναλόγως πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας. Εμπιστοσύνη στα όσα λένε και κηρύττουν μόνο οι ιεροκήρυκες κληρικοί και λαϊκοί, που έχουν την ευλογία των Επισκόπων των ενοριών που επισκέπτονται και έχουν Εκκλησιαστική ζωή στην ενότητα του σώματος του Χριστού όπως είναι η Εκκλησία.

Αδελφοί μου. Ας εμπιστευθούμε σ' Εκείνον την καρδιά και τη ζωή μας. Αν επιθυμούμε ν' αναδειχθούμε άνθρωποι πνευματικοί, καλλιεργημένοι, αν ποθούμε την ευτυχία, Αυτός θα μας τα δώσει. Απαλά και με σταθερότητα θα εργασθεί και θα πλάσει τον εσωτερικό μας κόσμο. Θα τον αναγεννήσει. Και μια ψυχή αναγεννημένη είναι η πηγή κάθε καλού. Να Τον παρακαλέσουμε λοιπόν θερμά. Στην ψυχή, στην καρδιά που εμείς του δίνουμε σαν γη αγαθή, να αναπτύσσει Εκείνος και να ωριμάζει της πίστεως, του πνεύματος, της αρετής τους καρπούς. Αμήν.

Μυστικές οπτασίες του Οσίου Συμεών του νέου θεολόγου

Μια μέρα, καθώς προσευχόταν με καθαρότητα και συνομιλούσε με το Θεό, είδε πώς ο αέρας άρχισε να φωτίζει τό νου του, και ενώ ήταν μέσα στο κελλί του νόμιζε ότι βρισκόταν έξω, σ' ανοιχτό χώρο. Ήταν νύχτα, που μόλις είχε ξεκινήσει. Τότε άρχισε να φέγγει από ψηλά όπως το πρωινό ροδοχάραμα –ω των φρικτών οπτασιών του ανδρός!–, και το οίκημα κι όλα τ' άλλα εξαφανίστηκαν, και νόμιζε ότι δεν ήταν καθόλου σε οίκημα.

Τόν συνέπαιρνε ολότελα θεία έκσταση αντιλαμβανόμενος καλά με το νου του το φώς εκείνο που του εμφανιζόταν. Αυτό μεγάλωνε λίγο-λίγο κι έκανε τον αέρα να φαίνεται πιο λαμπερός κι αισθανόταν τον εαυτό του μ' ολόκληρο το σώμα του να βρίσκεται έξω από τα γήινα. Αλλά επειδή εξακολουθούσε να λάμπει ακόμη περισσότερο εκείνο το φως και του φαινόταν σαν ήλιος που μεσουρανώντας έλαμπε από ψηλά, αισθανόταν σαν να στέκεται στο μέσο του φωτός που φαινόταν και ότι ολόκληρος ο εαυτός του μαζί με το σώμα του ήταν γεμάτος από χαρά και δάκρυα λόγω της γλυκύτητας που του προξενούσε η παρουσία του. Παράλληλα έβλεπε ότι το ίδιο φως κατά τρόπο θαυμαστό ήρθε σε επαφή με το σώμα του και σιγά-σιγά διαπερνούσε τα μέλη του. Η έκπληξη αυτής της οπτασίας τον απομάκρυνε από την προηγούμενη θεωρία και τον έκανε να αισθάνεται μόνο αυτό το εξαίσιο πράγμα που συνέβαινε μέσα του. Έβλεπε, λοιπόν, ότι το φως εκείνο σιγά-σιγά εισχώρησε σ' ολόκληρο το σώμα του, την καρδιά και τα έγκατά του και τον έκανε ολόκληρο σαν φωτιά και φως. Και όπως προηγουμένως το οίκημα, έτσι και τώρα τον έκανε να χάσει την αίσθηση του σχήματος, της θέσεως, του βάρους και της μορφής του σώματος και σταμάτησε να κλαίει.

Τότε ακούει μια φωνή από το φώς να του λέει: «Κατά τόν ίδιο τρόπο είναι αποφασισμένο ν' αλλάξουν οι Άγιοι που θα ζουν και θα βρίσκονται ακόμη εδώ κατά την ώρα τής έσχατης σάλπιγγας, κι έτσι μεταμορφωμένοι θ' αρπαγούν, όπως λέει καί ο απόστολος Παύλος». Για πολλές ώρες όντας ο μακάριος σ' αυτή τήν κατάσταση, ανυμνώντας μυστικά και ακατάπαυστα το Θεό καί κατανοώντας τη δόξα που τόν περιέβαλλε και τήν αιώνια μακαριότητα που πρόκειται να δοθεί στους Αγίους, άρχισε νά σκέφτεται και να μονολογεί μέσα του: «Άραγε θά ξαναγυρίσω πάλι στήν προηγούμενη κατάσταση τού σώματός μου η θα ζήσω έτσι συνέχεια;».

Μόλις έκανε τη σκέψη αυτή, αμέσως αισθάνθηκε νά περιφέρει το σώμα του σαν σκία η σαν πνεύμα. Καταλάβαινε ότι είχε γίνει, όπως είπαμε, ολόκληρος με το σώμα του φώς χωρίς μορφή, χωρίς σχήμα και άυλο. Και το μέν σώμα του τό αισθανόταν να υπάρχει, πλήν όμως χωρίς υλικές διαστάσεις καί σαν πνευματικό. Αισθανόταν δηλαδή να μην έχει καθόλου βάρος η όγκο κι απορούσε βλέποντας τον εαυτό του που είχε σώμα να είναι σαν ασώματος. Και το φως που λαλούσε μέσα του, όπως και προηγουμένως, του έλεγε και πάλι: «Τέτοιοι θα είναι μετά την ανάσταση στον μέλλοντα αιώνα όλοι οι άγιοι περιβλημένοι ασωμάτως με σώματα πνευματικά η ελαφρότερα και λεπτότερα και πιο αιθέρια η παχύτερα και βαρύτερα και πιο γεώδη, από τα οποία θα καθορισθεί για τον καθένα η στάση και η τάξη και η οικείωση με το Θεό». Αυτά όταν άκουσε ο θεοπτικότατος και θεόληπτος Συμεών κι αφού είδε το ανέκφραστο θεϊκό φώς κι ευχαρίστησε το Θεό, που δόξασε το γένος μας και το έκανε μέτοχο τής θεότητας καί τής βασιλείας Του, ξαναγύρισε πάλι στον εαυτό του καί βρέθηκε ξανά μέσ στο κελλί του στήν προηγούμενη ανθρώπινη και φυσική κατάσταση. Όμως με όρκους διαβεβαίωνε εκείνους με τούς οποίους είχε θάρρος καί φανέρωνε τα μυστικά του, ότι «για πολλές ημέρες αισθανόμουν αυτή τήν ελαφρότητα του σώματος χωρίς νά καταλαβαίνω καθόλου ούτε κόπο, ούτε πείνα, ούτε δίψα».

Επειδή, λοιπόν, με αυτά ενωνόταν μόνο με το Πνεύμα κηήταν γεμάτος από τα θεϊκά χαρίσματά Του –και φυσικά είχε καθαρίσει και ο ίδιος πλήρως το νου του–, έβλεπε οπτασίες καί φρικτές αποκαλύψεις του Κυρίου όπως παλιά οι Προφήτες. Έτσι, έχοντας αποστολική διάνοια, επειδή τήν ύπαρξή του κατηύθυνε και κινούσε το θείο Πνεύμα, είχε και το χάρισμα τού λόγου που έβγαινε από τα χείλη του και, ενώ ήταν όπως κι εκείνοι αγράμματος, θεολόγησε και με τα θεόπνευστα συγγράμματά του διδάσκει τούς πιστούς τήν ακρίβεια τής ευσεβούς ζωής. Έχοντας ανέλθει σ' ένα τέτοιο πνευματικό επίπεδο, αρχίζει νά συγγράφει ασκητικούς λόγους κατά κεφάλαια για τίς διάφορες αρετές και τα πάθη που αντίκεινται σ' αυτές, από όσα αυτός έμαθε από τήν προσωπική του ασκητική ζωή καί τή θεία γνώση που του δόθηκε, και περιγράφει με ακρίβεια τή μοναχική ζωή για όσους τήν ασκούν και έτσι γίνεται για τόν ισραηλιτικό λαό τών μοναχών ποταμός Θεού γεμάτος πνευματικά νερά.